

Speranțe efemere...

Gabriel Stănciulescu

Speranțe efemere...

Am stat în ploaie ore întregi,
Sub frunze late de stejar,
Curgeau șuroaie, și-nțelegi...
Timpu' scurs n-avea habar.

Priveam la lume împrejur,
Zburdau umbrele răvășite,
N-aș fi gândit că-i un sperjur
Sau că speranțele-s mințite.

Rătăcit, din frici naive,
În gând spuneam o rugăciune,
Mă-ndemnam printre motive
Și mai speram la o minune.

Într-un târziu te-am apelat,
Pe loc s-a dezlegat misterul,
Răspunsul tău n-a întârziat
Și-am învățat ce-i efemerul.

Acum mi-e teamă să privesc
Prezentu-n nuanțe adulate,
Voi continua să te iubesc...
Până-n amurg, și mai departe.

Autor: Gabriel Stănciulescu